

SKØNHED

findes overalt

Melaine Christensen har arbejdet som jordemoder i blandt andet Afghanistan under Talebanstyret – og i Mocambique, hvor hun boede i seks år. Drevet af udlængsel og engagement. Med sig havde hun dog også en lyst til at udfolde sig kunstnerisk, og i 2007 valgte hun definitivt billedkunsten frem for jordemoderfaget.

Landskabet ved Dollerup Bakker lidt uden for Viborg er særskilt smukt. Det bakkede terræn er opstået i istiden og er i denne tid klædeligt beklædt med grønt. En islænderhoppe og hendes føl græsser fornøjet på marken ved siden af vejen op til huset, hvor billedkunstner Melaine Christensen, 59, bor med sin mand, Finn.

– Jeg tror på livets magi. Nogle gange er der beslutninger, som bare føles helt rigtige, og at købe huset her for efterhånden nogle år siden, var netop en af den slags skæbneslutninger. Det var som om, huset bare ventede på os, siger Melaine og byder indenfor i privaten, som også huser hendes atelier. At gå på opdagelse i hendes værker er på en måde som at afsøge hendes liv – ikke mindst de rejser, hun har været på. Rejserne betyder meget både for Melaine og for hendes kunst. Det er på rejserne, hun har hentet sin inspiration.

Melaine Christensen er uddannet jordemoder og har været helt ude i verdens afkroge for at hjælpe børn til verden og undervise lokale kvinder i, hvordan man gør. Hun har bl.a. boet seks år i Mocambique i det sydlige Afrika og siden tilbragt halvandet år

Som jordemoder og underviser i Afghanistan kom Melaine Christensen helt tæt på kvinderne og fik et godt kendskab til deres liv.

som jordemoder og underviser i Afghanistan under Talebanstyret. Som jordemoder kom hun helt tæt ind på kvinderne og fik et godt kendskab til deres liv, tanker og drømme.

– Ikke mindst i Afghanistan blev jeg ofte brugt som ventil af de afghanske kvinder, fordi de frit kunne fortælle mig om deres sorger, glæder og bekymringer. De er seje kvinder, som kan klare mange fysiske strabadser som sult, kulde og udmattelse på en helt anden måde end os, fortæller Melaine. Hun tilføjer, at hun blev opfordret af sin mand til at tage jobbet i Afghanistan.

– Finn, der er lærer i historie, samfundsfag og mellemøststudier, havde i mange år drømt om at se Afghanistan, og i starten var det også kun meningen, at jeg skulle være der et

halvt år, men det viste sig ikke at være nok i forhold til de undervisningsforløb, der var i gang, forklarer Melaine. – Finn besøgte mig naturligvis, alligevel var der mange af kvinderne, som ikke troede på, at jeg var gift, og som, når jeg bekræftede det, stillede sig dybt undrende over for, at han så ventede på mig derhjemme. I Afghanistan bærer man som kvinde sin rigdom i guld – det er ens opsparring, så jeg tænkte, at det ville være det, som ville overbevise dem, og bad Finn om at forære mig en guldkæde.

Udlængsel

Melaine kommer af en søskendeflok på syv. Det var egentlig hendes søster, som var familiens kunstner, og Melaine nød at besøge hende i hendes atelier og var meget tiltrukket af søste-

rens univers – ofte greb hun sig i at stå der omgivet af lærreder og duften af maling og tænke: »Bare det var mig«.

– Men jeg havde jo også udlængsel, så da chancen bød sig, fem år efter jeg var færdig med min uddannelse, rejste jeg til Afrika.

Hun var meget fascineret af den afrikanske kultur: Glæden, dansen og evnen til at være til stede i nu'et, og hun faldt til i en grad, så hun længe var i tvivl om, hvorvidt hun skulle rejse hjem til Danmark igen.

– Min kollega og afrikanske »mor« sagde en dag til mig: »Hvornår holder du op med at arbejde? Hvornår begynder du at leve?« Jeg var utrolig glad for det meget selvstændige job på den lille fødeklinik. Det var tilfredsstillende at mærke, at jeg gjorde en forskel, og jeg fik så meget

”
*Vi måtte
som
kvinder
ikke
færdes
alene*

Af RIKKE HAST
rikke.hast@soendag.dk
Foto: HENRIK BJERG
og PRIVAT

igen. Men krigen rykkede nærmere, og jeg blev bedt om at sy soldater sammen på min fødestue. Det blev for farligt. Jeg fik ikke lov at blive ude i bushen. Jeg valgte at flytte til en større by, Nampula, hvor jeg uddannede jordemødre og hjalp mine nyuddannede lærerkolleger i gang. Men i længden manglede jeg faglig sparring og kunne også mærke, at jeg havde udført det, jeg skulle der. Så efter seks år valgte jeg at rejse hjem til Danmark igen.

Hjemme igen tog begivenhederne fart. Melaine blev ansat på Gentofte Amtssygehus som afdelingsjordemoder, hendes søster – familiens kunstner – blev syg og døde, og Melaine mødte Finn og fik et nyt job i Silkeborg, hvor hun blev leder af fødeafdelingen.

◀ Det er bl.a. her i det lille, røde atelier i haven, at Melaine maler sine billeder.

Det var ikke mindst søsterens død, som udløste Melaines trang til at udtrykke sig kunstnerisk. Få uger efter meldte hun sig til et malerkursus. Det gik godt, og hun uddannede sig efterfølgende både på Kunstakademiet i Århus og på Grafisk Skole.

– Jeg arbejdede fortsat som jordemoder på halv tid, og Finn og jeg og hans to børn var også et par måneder i Afrika, så de kunne se, hvor jeg havde boet og arbejdet. I 1999 kom så tilbuddet om at komme til Afghanistan, fortæller Melaine og fortsætter.

– Lige før vi landede i Herat, sagde piloten, at nu kunne vi godt stille vores ure halvanden time og hundrede år tilbage, og Herat var og er endda en stor by. Kommer man ud på landet i Afghanistan, er det som at komme tre hundrede år tilbage. Husene på landet er traditionelt bygget i jord, og kommer der hård og vedvarende regn, så regner de bogstaveligt talt væk, fortæller Melaine. Fordi hun var med til at etablere jordemodersteder og arrangere jordemoderkurser, kom hun meget rundt i landet.

– Vi blev altid kørt, for vi måtte som kvinder ikke færdes alene. Der, hvor vi boede, var der pigtråd, vagter og vilde hunde, som blev lukket ud om natten, så på en måde var det som at være frivilligt i fængsel, for der var ikke rigtigt noget udeliv, forklarer Melaine. Og hun blev med tiden optaget af at fortælle, at der også

findes meget smukt i Afghanistan.

– Skønhed findes overalt. Jeg havde da også min skitseblok med mig, selv om Taleban havde forbudt kunst. Når vi kørte rundt i byerne, sad jeg og indfangede motiverne – hurtigt og i smug – det kunne være omridset af bygninger eller mennesker på gaden, fortæller Melaine, der ikke har nogen idé om, hvad konsekvensen ville have været, hvis hendes kunstneriske aktivitet var blevet opdaget.

Valgte kunstnerlivet

Det blev netop i forbindelse med Melaines ophold i Afghanistan, at hendes kunstneriske karriere for alvor kom i gang. For hun blev opfordret til at holde sine første udstillinger i Alliance Francaise i Pakistan.

– Alle billederne var fremstillet i Afghanistan på papir og med bly-

Kærligheden til – og skønheden i – naturen afspejles på smukkeste vis i Melaine Christensens værker.

”
Vi er alle en del af noget større

anter, der var smuglet ind i dybeste hemmelighed, og stort set alle værker blev solgt. Det var meget overvældende for en spændt debutant som jeg, fortæller hun.

Efter hjemkomsten var Melaine da også noget splittet imellem sin jordemodergerning og sit kunstnerliv.

– Jeg har rejst meget, også i Grønland og Norge, men på et tidspunkt var jeg nødt til at gøre op med mig selv, hvilken vej jeg ville vælge, og det blev altså kunsten, fastslår hun. Så i 2007 tog hun definitivt springet og sagde farvel til det faste og trygge job.

I dag lever hun af sin kunst og af sine foredrag, som er blevet hendes supplerende indtægt. Hun holder foredrag både om sine rejser og om sin kunst, nogle af foredragene holdes sammen med Finn.

– Som jordemoder er man både lidt præst og lidt psykolog og vel alt i alt lidt klog på menneskesjælen, så mine foredrag er krydret med livsfilosofi. Jeg tror på, at alle mennesker har en kraft, der er givet til os i vuggegave. Vi er alle en del af noget større, og hvis vi følger vores indre stemme og magiske spor, vil universet åbne sig og understøtte os på alle måder, siger Melaine.

I februar i år to hun sammen med Finn atter en tur til det vestlige Afghanistan både for at besøge de kvinder og kolleger, hun fortsat har kontakt med efter sit ophold, og for at opleve situationen derude nu og hente inspiration til nye malerier.

– Der er sket ufatteligt meget, siden jeg sidst var der. Mange derude har i dag paraboler og mobiltelefoner. I Herat går kvinderne vestligt klædt, og antallet af universitetsstuderende er eksploderet, mange af dem er kvinder, og det er ret fantastisk, fordi det under Taleban var udelukket for kvinder at studere. Omvendt er det paradoksalt at tænke på, at de i dag derude på landet sidder i deres traditionelle huse og ser, hvordan livet af i dag folder sig ud på tv-skærmen, det må være en både skræmmende og sær oplevelse, siger Melaine og understreger, at der er god grund til at besøge Afghanistan, som byder på urgammel æstetik, skøn arkitektur og smukke rosenhaver. ■

Læs evt. mere på
www.melainechristensen.dk